

Rada twierdzi, że dokonując wykładni tych wyjątków, Sąd popełnił cztery błędy.

Po pierwsze Sąd błędnie uznał, że brak zgody co do podstawy prawnej nie mógł naruszyć interesów Unii w dziedzinie stosunków międzynarodowych (**pierwsza część zarzutu pierwszego**). Rozbieżność poglądów między instytucjami Unii i wybór podstawy prawnej są ściśle związane z treścią umów międzynarodowych. Ponadto rozbieżność poglądów między instytucjami dotycząca kompetencji może mieć wpływ na stanowisko negocjacyjne Unii Europejskiej, naruszyć jej wiarygodność jako partnera w negocjacjach oraz stanowić zagrożenie dla rezultatu negocjacji.

Po drugie Sąd zastosował nieprawidłowe kryterium badania i zastąpił ocenę Rady własną oceną znaczenia danego dokumentu dla stosunków międzynarodowych (**druga część zarzutu pierwszego**). Jeżeli chodzi o ochronę interesu publicznego w dziedzinie stosunków międzynarodowych, właściwym kryterium badania powinno być raczej to, które przyznaje „szeroki zakres uznania” zainteresowanej instytucji niż kryterium wymagające dowodu zaistnienia „rzeczywistej i konkretnej” szkody. Sąd naruszył prawo przeprowadzając pełną ocenę argumentów Rady przy zastosowaniu wymogu „rzeczywistej i konkretnej” szkody, zastępując w ten sposób własną oceną ocenę skutków ujawnienia dokumentu dla polityki zagranicznej dokonaną przez Radę.

Po trzecie Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie wziął pod uwagę sensytywnej treści zażądanego opinii prawnej oraz specyficznych okoliczności, które miały dominujące znaczenie w czasie, gdy żądano dostępu do dokumentu (**pierwsza część zarzutu drugiego**). Przedmiot opinii prawnej był związany z negocjacjami międzynarodowymi o sensytywnym charakterze, które w czasie, gdy został złożony wniosek o dostęp do dokumentu nadal trwały, przy czym negocjacje te dotyczyły podstawowych i fundamentalnych interesów w dziedzinie współpracy transatlantyckiej w zakresie zapobiegania terroryzmowi, zwalczania terroryzmu i jego finansowania, a kwestia wyboru podstawy prawnej, poruszana w opinii prawnej, była przedmiotem sporu między instytucjami. Sąd pominął charakterystyczne cechy opinii prawnej.

Na koniec — Sąd, w celu zastosowania kryterium nadrzędnego interesu publicznego, błędnie zrównał negocjacje i zawarcie umowy międzynarodowej z działalnością prawodawczą instytucji (**druga część zarzutu drugiego**). Czyniąc to, Sąd pominął istotne różnice między etapem negocjowania umów międzynarodowych, kiedy udział opinii publicznej w sposób konieczny jest ograniczony z uwagi wchodzące w grę interesy strategiczne i taktyczne, a etapem zawarcia i transpozycji takich umów.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Miguel Fradera Torredemer i in. przeciwko Corporación Uniland, S.A.

(Sprawa C-364/12)

(2012/C 303/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Miguel Fradera Torredemer, María Teresa Torredemer Marcet, Enrique Fradera Ohlsen y Alicia Fradera Torredemer

Strona pozwana: Corporación „Uniland, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 101 TFUE (dawny art. 81 Traktatu WE, w związku z art. 10) i art. 4 ust. 3 TUE zgodne są takie regulacje, jak przepisy ustanowione przez rozporządzenie w sprawie stawek opłat za czynności pełnomocników procesowych, to jest Real Decreto 1373/2003 z dnia 7 listopada 2003 r., stanowiące, że w odniesieniu do wynagrodzenia pełnomocników procesowych obowiązują minimalna taryfa lub skala stawek minimalnych, które mogą być podwyższone lub zmniejszone jedynie o 12 %, w sytuacji gdy władze państwa członkowskiego, w tym jego sądy, nie są faktycznie uprawnione do odstąpienia od stosowania stawek minimalnych ustalonych w takiej określonej przepisami taryfie w przypadku gdy zachodzą nadzwyczajne okoliczności?
- 2) Czy do celów stosowania wyżej przywołanej taryfy i niezastosowania stawek minimalnych ustanowionych przez tę taryfę za nadzwyczajne okoliczności można uznać występowanie istotnej dysproporcji między rzeczywistym wkładem pracy a wysokością zasądzonych honorariów ustalonych zgodnie z taryfą czy też skalą stawek minimalnych?
- 3) Czy art. 56 TFUE (dawny art. 49) jest zgodny z rozporządzeniem w sprawie stawek opłat za czynności pełnomocników procesowych, tj. Real Decreto 1373/2003 z dnia 7 listopada 2003 r.?
- 4) Czy przywołane wyżej uregulowanie spełnia wymogi konieczności i proporcjonalności, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE (¹)?
- 5) Czy art. 6 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ustanawiający prawo do rzetelnego procesu sądowego, obejmuje prawo do skutecznej obrony w sytuacji, gdy ustalona kwota wynagrodzenia pełnomocnika procesowego jest nieproporcjonalnie duża i nie odpowiada rzeczywistemu wkładowi pracy?

6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy z art. 6 europejskiej konwencji zgodne są przepisy hiszpańskiej Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), które uniemożliwiają stronie, która została obciążona kosztami, zakwestionowanie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego na tej podstawie, że uznaje je za nadmiernie wysokie i nieodpowiadające rzeczywistemu wkładowi pracy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 3 sierpnia 2012 r. — Thomas Pringle przeciwko Government of Ireland, Irlandii i Attorney General

(Sprawa C-370/12)

(2012/C 303/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Thomas Pringle

Strona pozwana: Government of Ireland, Irlandia i Attorney General

Pytania prejudycjalne

1) Czy decyzja Rady Europejskiej 2011/199/UE z dnia 25 marca 2011 r. (¹) jest ważna:

— mając na uwadze zastosowanie uproszczonej procedury zmiany zgodnie z art. 48 ust. 6 TUE, a w szczególności to, czy proponowana zmiana art. 136 TFUE spowodowała zwiększenie kompetencji przyznanych Unii w traktatach;

— mając na uwadze treść proponowanej zmiany, a w szczególności to, czy prowadzi ona do naruszenia traktatów lub ogólnych zasad prawa Unii?

2) Czy w świetle

— art. 2 i 3 TUE oraz postanowień części trzeciej tytuł VIII TFUE, a w szczególności art. 119–123, 125, 126 i 127 TFUE,

— wyłącznej kompetencji Unii w polityce pieniężnej, jak przewiduje art. 3 ust. 1 lit. c) TFUE, i w zawieraniu umów międzynarodowych objętych zakresem stosowania art. 3 ust. 2 TFUE,

— kompetencji Unii w koordynowaniu polityki gospodarczej zgodnie z art. 2 ust. 3 TFUE i częścią trzecią tytuł VIII TFUE,

— uprawnień i funkcje instytucji Unii zgodnie z zasadami określonymi w art. 13 TUE,

— zasady lojalnej współpracy zapisanej w art. 4 ust. 3 TUE,

— ogólnych zasad prawa Unii, w tym w szczególności ogólnej zasady skutecznej ochrony sądowej i prawa do skutecznego środka prawnego przewidzianego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ogólnej zasady pewności prawa

państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego walutą jest euro, jest uprawnione do zawarcia i ratyfikowania umowy międzynarodowej takiej jak umowa o EMS?

3) Jeżeli decyzja Rady Europejskiej zostanie uznana za ważną: czy uprawnienie państwa członkowskiego do przystąpienia i ratyfikacji umowy międzynarodowej takiej jak umowa o EMS jest uzależnione od wejścia w życie tej decyzji?

(¹) Decyzja Rady Europejskiej 2011/199/UE z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilności dla państw członkowskich, których walutą jest euro (Dz.U. L 91, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 3 sierpnia 2012 r. — Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, druga strona: M i S

(Sprawa C-372/12)

(2012/C 303/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnoszący odwołanie: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Druga strona: M & S

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 12 lit. a) tiret drugie dyrektywy 95/46/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że istnieje prawo do otrzymania kopii dokumentów, w których przetworzone zostały dane osobowe, czy też wystarcza przekazanie kompletnego przeglądu w zrozumiałej formie danych osobowych, które są przedmiotem przetworzenia w danych dokumentach?